

وکل امری لظاوتی علمها بلغ محاول فی الکبریٰ کی بخرجی لهما دهانا ولا یبدی من الذی
 ویرودیرا ملاقات کوم در علم بیمار حواله میکرد در کبریت تا آنکه بیرون آید از آن و منتهای وصال آنکه نمیدانند و منتهای را بخوبی
 بیغ فیما کل دهن یصنع الحیدر کاملا و لکن هن الریقیر لئلا یصنع فمرا مندی
 که فاعل هو پسرتی بر دهن که یصنع بر جسم بیغ کامل لیکن دهن در ریقیر است که از هر یک یصنع است پس کسبکه رام کند و بر
 الذی تقدما ولد یعتبر مهم فیه شک ولا یفرغ لیسطر و یسمع ما اقول و به
 آنچه بزرگ مقدم و در شکی و حال آنکه بنوعی است از شک و نه نزاعی باید نگاه کنی و بشنوی آنچه میگویم و زبان
 نعمی معانی کلای کیف ثم لهما یضغ خذ الریق المموز فی الکب علی
 و یغنی معنیها کلام مرا که چگونه است پس مرا انداخته بکیر ریق المموز شده که در کتاب است علم است
 و اخلطه بالطلق و خذ من واطع و اسحق سحفا بعد ذاک فانه
 در خلطه انرا بطلق و بکیر از آن آنچه را خور و اسحق کن آنرا سحقی نیکو بعد از آن خلط مذکور پس
 یصی کما فی النیل من قبل زای نع و خذ بعد و افو شاد مرا افید و بوی
 بدرستی که آن میکرد و منتهای آب شیرین از نهایت تدبیر و بکیر بعد از آن نوشت و بر آن که در آن تدبیر گفته
 و اطعمها فید بصیر الذی بیغ و اکثر من الماء الحلیط فامسحه
 و تطعمهم کن نوشاد در او در آن که میکرد و در آنجا نیکو و بخور آن انرا بسیار از آن آب حیات تدبیر کن
 فی بیل سواد افید انکسر المرخ و فطرها حتی راه کانت
 را بیدر کند سواد بر آن که در آن است و تقطیر کن آنرا تا آنیکه بیرون آید به منتهای آنرا که کوه
 عقیق و فی قلب المشوق کلدغ علیک بر فوق النار و الماء کلها
 آن عقیق است و درون قابله مرا انرا صفت است بر تو باد بر مدینه و مرا فقت اش و آب بر وقت
 ترکیب النصعید لا یخرج الصمغ ففد بالماء الذی قد ملئت
 که مقدم مرغوشوز و روحانیت و فخران بر تقیه کن آنرا با بسنجانه که بتحقیق مالک شده آنرا
 من الریق المحلول منق له بلغ الی سبعة و عشرة شرعها
 از ریق محلول پس آن ریق مرا انرا تمام میکند تا هفت تقیه یا ده تقیه پس بعد از آن

